

Sygn. akt V CSK 477/14

POSTANOWIENIE

Dnia 11 marca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Katarzyna Tyczka-Rote

w sprawie z powództwa Gminy B.

przeciwko L. G. L.

z udziałem interwenienta ubocznego T.[...] "W." Spółki Akcyjnej w W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 11 marca 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej od wyroku Sądu Apelacyjnego
w [...]

z dnia 27 lutego 2014 r., sygn. akt V ACa [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) zasądza od powódki na rzecz pozwanej kwotę 1800 (jeden tysiąc osiemset) zł tytułem kosztów postępowania kasacyjnego,**
- 3) oddala wniosek interwenienta ubocznego o zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 11 czerwca 2013 r. Sąd Okręgowy w G. zasądził od pozwanej L. G. L. na rzecz powodowej Gminy B. kwotę 77 453 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 4 lipca 2013 r. oraz oddalił powództwo w pozostałej części, przyjmując, że pozwana, będąca fachowym pełnomocnikiem powódki w toczącym się przeciwko niej procesie o zapłatę, odpowiada wobec powódki odszkodowawczo na podstawie art. 415 k.c. za szkodę spowodowaną wprowadzeniem jej w błąd co do możliwości niespełnienia zasądzzonego prawomocnie świadczenia na rzecz wierzyciela do czasu rozpoznania sprawy w postępowaniu kasacyjnym, a wyrażającą się w zbędnym poniesieniu przez powódkę kosztów egzekucji komorniczej w kwocie 77 453 zł.

Wyrokiem z dnia 27 lutego 2014 r. Sąd Apelacyjny w [...] zmienił wyrok Sądu Okręgowego w ten sposób, że powództwo oddalił.

Sąd drugiej instancji stanął na stanowisku, że właściwą podstawą odpowiedzialności pozwanej, którą – jako adwokata - łączyła z powódką umowa o zastępstwo przed sądem i od której powódka dochodzi odszkodowania za nienależyte wykonanie tej umowy jest art. 471 k.c. Sąd drugiej instancji - po uzupełnieniu ustaleń faktycznych Sądu Okręgowego - ocenił, że działania pozwanej nie stanowiły nienależytego wykonania jej zobowiązania, ponieważ organy gminy miały dostateczną wiedzę o istnieniu wymagalnego obowiązku świadczenia na podstawie tytułu wykonawczego oraz o zagrożeniu wszczęciem egzekucji komorniczej, w związku z czym nie zostały spełnione przesłanki umożliwiające przypisanie pozwanej odszkodowawczej odpowiedzialności kontraktowej względem powódki za koszty tej egzekucji.

W skardze kasacyjnej, opartej na podstawie z art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c. powódka zarzuciła naruszenie art. 471 k.c. w zw. z art. 355 § 2 k.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna ukształtowana została w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa i jednolitości wykładni oraz usunięcie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu

dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń nie satysfakcjonujących stron. Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowiona w art. 398⁹ k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny sprawy przedstawionej mu ze skargą kasacyjną. Zakres przeprowadzanego badania jest ograniczony do kontroli, czy w sprawie ujawniły się przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c. okoliczności przemawiające za przyjęciem skargi do rozpoznania.

We wniosku o rozpoznanie jej skargi kasacyjnej powódka powołała przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., to znaczy oczywistą zasadność tej skargi.

W ocenie skarżącej Sąd drugiej instancji naruszył prawo materialne poprzez przyjęcie za podstawę odpowiedzialności pozwanej art. 471 k.c.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego ugruntowany jest pogląd, że uzasadnienie oczywistej zasadności skargi kasacyjnej wymaga powołania się na kwalifikowaną postać naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego i przeprowadzenia wyводу zmierzającego do wykazania tej wadliwości. Oczywiście naruszenia musi być widoczna *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby badania szczegółów czy dokonywania pogłębionej analizy przepisów. Oczywiście zasadność skargi zachodzi wówczas, gdy naruszenie to pociągnęło za sobą wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia (por. orzecznictwo przytoczone w motywach postanowienia Sądu Najwyższego z 6 listopada 2012 r., III SK 16/12, Lex nr 1232793). Tego rodzaju argumentów, przekonujących z narzucającą się siłą, że skarga rokuje duże szanse na jej uwzględnienie, powódka nie przytoczyła. Nie można uznać, że w sprawie miała miejsce kwalifikowana postać naruszenia prawa z uwagi na przyjęcie jako podstawy, w oparciu o którą oceniana była odpowiedzialność odszkodowawcza pozwanej art. 471 k.c. a nie art. 415 k.c. i niewyjaśnienie przyczyn takiego poglądu. Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika, że Sąd drugiej instancji odniósł się do przepisów zastosowanych przez Sąd Okręgowy i wyjaśnił dlaczego za niewłaściwy uważa art. 415 k.c. a za odpowiedni w okolicznościach rozpoznawanej sprawy art. 471 k.c.

Zważywszy, że uzasadnieniem żądania pozwu było twierdzenie powódki o nienależytym wykonaniu przez pozwaną umowy zlecenia pomocy prawnej, zastosowana podstawa prawna nie może być uznana za błędną i to w stopniu rażącym. Formułując swoje argumenty powódka pominęła fakt, że odmienne rozstrzygnięcie sprawy przez Sąd Odwoławczy nie tyle wynikało ze zmienionej podstawy prawnej odpowiedzialności, ile było konsekwencją innego, odmiennego stanu faktycznego ustalonego przez Sąd odwoławczy, zupełnie inaczej przedstawiającego stan wiedzy i okoliczności podejmowanych przez władze gminy decyzji w kwestii wstrzymania się z dobrowolnym świadczeniem zasądzonej od Gminy należności.

Z tych przyczyn przesłanka oczywistej zasadności skargi nie została wykazana. Okoliczności sprawy nie wskazują także na występowanie innych przesłanek przesądu (art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c.).

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi do merytorycznego rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

Sąd Najwyższy orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i art. 398²¹ k.p.c. określając wysokość podlegających zwrotowi przez powódkę na rzecz pozwanej kosztów na podstawie § 2 ust. 1 i 2, § 6 pkt 6 oraz § 13 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (jedn. tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 461).

Sąd Najwyższy nie znalazł natomiast uzasadnionych powodów do przyznania interwenientowi ubocznemu po stronie pozwanej kosztów postępowania kasacyjnego (art. 107 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i art. 398²¹ k.p.c.).